

На някогашния широкъ черковенъ дворъ.
На пролетъ собира се, споредъ обичай стари . . .
Подиръ молебствие, веденъ пищѣтъ цафари
И гайди и зурли, и тъпани бумтътъ;
Веденъ сборяните се шумно веселятъ —
И сякашъ веселби нещѣтъ се нивга свърши.

150 Ей вито се хоро и тукъ и тамо кърши;
Преплитатъ се нозе съ нозе и надалекъ
Отъ тропота чевръстъ се счува спрешнатъ екъ.
Шумѣтъ и мятатъ се надиплени фустани;
Като божуръ цвѣтътъ лица, и презъ засмяни
Уста, редъ зъбки се кат' маргаритъ лъщѣтъ;
Ергенски погледи прехласнато блещѣтъ,
Изъ-подъ калпачета до вежди накривени . . .
И вий се пѣстрий низъ, единъ до другъ словени,
Ту кротко залюлянъ пристѣпва, ту счести
160 Отмерни разкрачи и вихромъ полети
Напредъ — кѣдето го младъ хороводникъ води,
Размяталъ аленъ пошъ. Наравно съ него ходи,
Подъ мишца гайда сврялъ, одръфаний гайдаръ, —
По него тътри се изпѣченъ тъпанаръ
И буха тъпана по му е сила мъжка,
Отъ опакото въ тактъ пришибвайки съ шубръчка,
Ей хороводникъ прѣвъ се пуца заморенъ;
Изстъпва другъ и той замята пошъ червенъ, —
Подви^ка, кракъ презъ кракъ преплита и се кърши,
170 И витото хоро, подобно горско върше,
Отъ вихри веяно, далечъ разгърне редъ,
Извърне, свий, извий и полети напредъ.
Околъ хорото е най-буйна глѣчъ и врява.